

Jasna Markuš

MAJINA GROMOZANSKA KATASTROFA

Ilustriral Simon Sanda

Jurka Burka in mlade brihte 7

Založba Pivec
2012

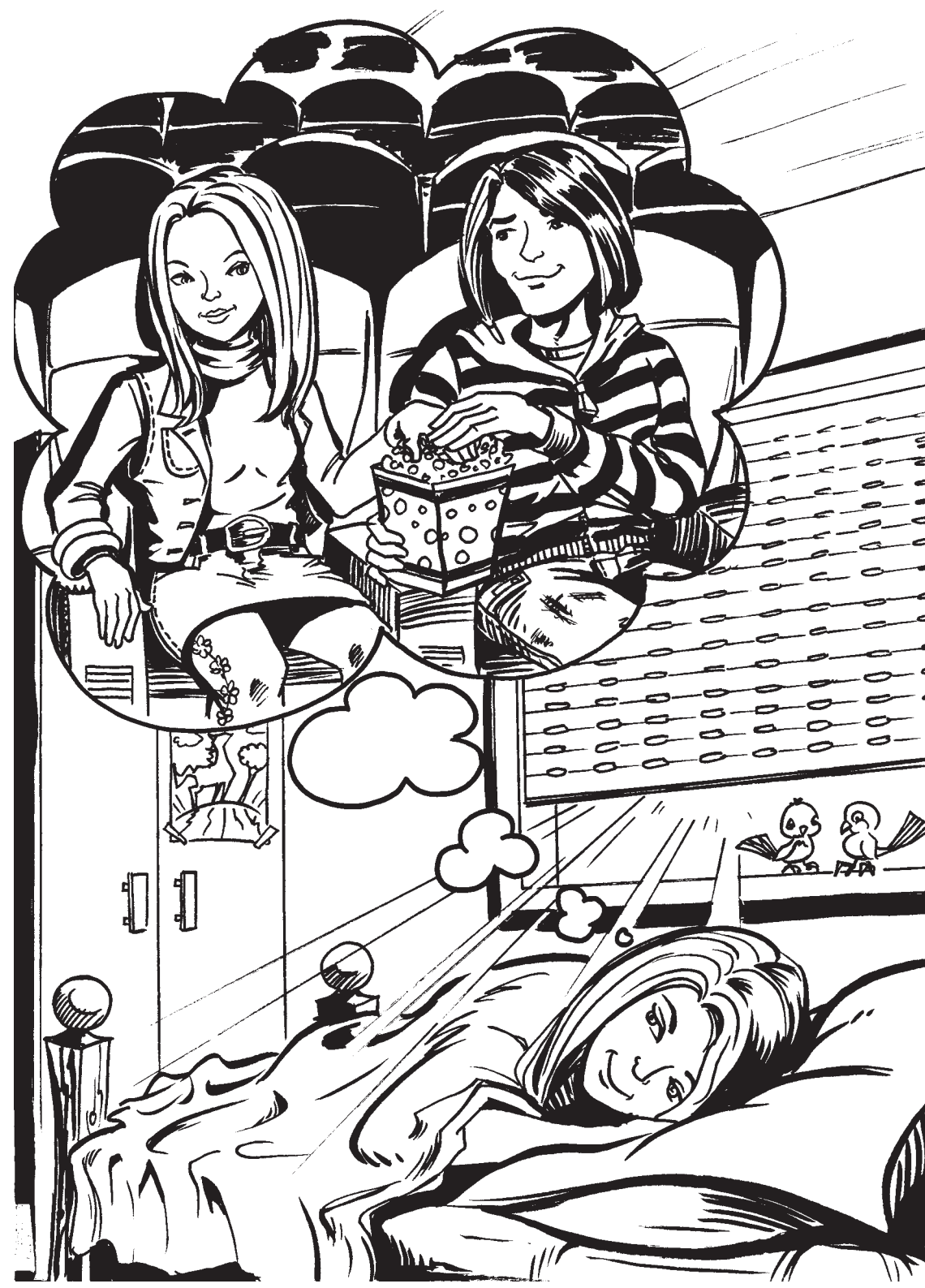
Tega jutra se je Maja prebudila sladko vznemirjena. Tik preden so jo sončni žarki, ki so se med režami žaluzije prikradli v sobo, požgečkali po vekah, je sanjala, da s prijateljico Lejo sedi na stopnicah pred šolo. Nasproti jima je prihajal osmošolec Jakob, njena skrivna simpatija. Leja je kot navita razpredala nekaj o filmskih igralkah, ona pa se je topila v občudovanju prikupnega fantovskega obraza, obdanega z lesketajočim bogastvom do ramen segajočih temnih las, ki so ob vsakem Jakobovem koraku rahlo vzvalovali. Imela je občutek, da tudi on strmi samo vanjo. Za čuda ji sploh ni bilo nerodno. Kar nasmehnila se mu je in sproščeno pomahala. Jakob ji je vrnil nasmeh in že se je ustavil pred njo. Z roko je namignil presenečeni Leji, ki ji je verjetno prvič v življenju zmanjkalo teksta, naj se umakne in na vsem lepem je

njena prijateljica izpuhtela, ona pa je ostala sama z njim. Srce ji je vztrepetalo.

Jakob, zdaj sedeč ob njej, jo je z desnico objel okoli ramen, jo nežno pritegnil k sebi in ji šepnil v uho: »Ej, lepotička, greva danes skupaj v kino?«

»Oh, mene je izbral ... Med vsemi je izbral mene ... Lepotička mi je rekel ...« je zapelo v Maji in vsa srečna se je obrnila k njemu, da bi dahnila svoj pristanek. Zazrla se mu je globoko v oči, toda nenadoma je njihova modrina začela nenavadno svetleti in Jakobov obraz izginjati. Čutila je, kako se ji toplota razliva čez lica in v zavest se ji je vsililo ptičje žvrgolenje. »Ja, Jakob, grem ... veš da ... zelo rada ...« je v polsnu hitela z odgovorom in na silo stiskala veke, da bi zadržala bledečo podobo. Sonce in vztrajno čivkanje sta jo kmalu premagala.

Maja se je zdramila. Pomežiknila je v nov dan in kljub razočaranju, da je imela zgolj lepe sanje, so se ji ustnice navihale v smehljaj. »Joj, kako je srčkan ... pravi cukrček ... ful,

ful mi je všeč ...« je predla še zmeraj pod odejo, nato pa jo je prešinilo, da je petek in da gredo s šolo po koncu tretje ure zares v kino. Takoj je zdrsnila nazaj v sanjarjenje. »Oh, ko bi le lahko sedela ob njem ... Delila bi si veliko pokovko in ko bi jo zajemala, bi se zagotovo večkrat dotaknila ... in morda ... morda bi me celo prijel za roko ...« Ta prizor ji je bil tako ljub, da se je zatopila v razčlenjevanje vseh podrobnosti, ga znova in znova režirala ter popravljala scenografijo, dokler ni naletela na ogromen problem. Od zaskrbljenosti je široko odprla oči: »Kaj naj oblečem?!!!!«

Malo se je privzdignila in pogled zapičila v vrata svoje omare. Čeprav so bila zaprta, je v mislih jasno videla vse, kar je bilo zloženo po policah in obešeno na obešalnikih. Možgani so ji avtomatično preklopili na program modne stilske preobrazbe. Ne da bi se premaknila s postelje, je mrzlično usklajevala različne hlače z majicami, bluže h krilom, menjavala telovnike, jopice, šale, nogavice in pasove, preoblačila obleko za obleko ter sproti

nekajkrat preskočila v svojo filmsko sceno z Jakobom, da bi preverila učinek posamezne kombinacije.

Maja se po navadi ni kaj dosti obremenjevala s tem, kaj bi oblekla za v šolo, toda ta dan si je neskončno želela, da bi bil njen videz popoln. Kljub številnim poskusom se je le stežka odločila. Naposled je za zmagovalno kreacijo izbrala kratko kavbojsko krilce, tanek rdeč puli z modro obrobo ob ovratniku in na zapestjih, pisan telovnik iz jeansa, usnjen pas in rdeče vzorčaste nogavice. Zadovoljna s svojo domišljeno sestavo oblačil je presedlala še na frizuro. »Čop si bom spela malce postrani. Mogoče bi lahko uporabila tisto novo rutico ... ali pa bi bila boljša sponka s pentljo ... hm ...« je tehtala, ko je zaslišala škrebjanje po vratih.

Sledila je prva runda mamine standardne budnice: »Dobro jutro, ljubica! Deset do sedem. Grega je iz kopalnice ...«

»Jutro, mami! Sem že pokonci!« je zaklicala v odgovor in mamini natikači so odklopotali po hodniku.

Grega je bil Majin starejši brat, gimnazijec. Vstajal je pred Majo, saj se je v šolo vozil z avtobusom, medtem ko je ona imela do svoje le nekaj sto metrov. Delila sta si kopalnico. Grega se sicer zjutraj nikoli ni zadrževal predolgo v njej, a Maja je po mamini oznanitvi njegovega odhoda običajno na kratko zadremala ali vsaj še kakšne četrte ure poležavala, da bi se parfumska zaplinjenost, kot se je šalila iz bratove pretirane uporabe deodorantov, povsem razkadila. Toda tokrat se je vsakdanji rutini prostovoljno odrekla.

Pričakovanje čudovitega dne jo je v trenutku dvignilo v sedeči položaj. Pretegnila se je kakor mlada mucka in si med spremljajočim zehcem razmigala čeljusti v vse smeri. Ob tem jo je na bradi čudno zaskelilo. »Avči,« je javknila, »kaj je zdaj to?« Z roko je švignila k bolečemu mestu in obšla jo je groza. Točno na sredini brade je zatipala trdo izboklino velikosti fižolovega zrna, ki je ob dotiku zbolela skoraj do ušes.

Strašna slutnja je Maji naježila kožo. »Oh, ne?! To ne sme biti res! Samo ne danes ...«

se ji je iztrgalo iz prsi, naslednji hip pa jo je sila panike že katapultirala s postelje. Odeja je poletela na tla, telesce v rožasti spalni srajčki je zvihralo čez sobo, vrata so se sunkoma odprla, par bosih nog je po parketu zacopotal za vogal hodnika, še ena vrata so silovito zaloputnila in Maja se je vsa zadihana znašla v kopalnici. Planila je proti ogledalu in zledenela. Slika, ki jo je zagledala, je bila še grozljivejša od tiste, ki si jo je ob odkritju nenavadne zatrdline sama predstavljala v glavi. Njena brada je čez noč narasla skoraj za polovico, vsa otekla je sijala z rdečino semaforja, iz centra zabuhline pa je kakor kapica šampinjona štrlel rahlo rumenkast vrh. Maja je strmela v največji in najbolj nagnusen podkožni mozolj, kar jih je kdaj koli pri komur koli videla. Bil je njen prvi in zdelo se ji je, da se ji privošljivo roga iz ogledala.

»Oh, ne, to je ogabno! Čez celo brado ga imam!?! Taka ne morem nikamor!« je zastokala in se nagnila še bliže k ogledalu. Glavo je obračala sem in tja in si z vseh strani ogledovala dekliškega sovražnika številka ena.

»Pa zakaj se je moralo zgoditi ravno meni? To je sigurno zaradi tiste čokolade, ki sem jo zmazala včeraj zvečer!« si je očitala in v sebi prisegla, da nikoli v življenju ne poje več niti koščka kakšne slaščice. Toda sedaj ji ta obljuba seveda ni nič pomagala. Mozolj je bil tukaj in nekaj bo treba z njim ukreniti. Previdno se ga je dotaknila. »Av! Ful boli! Ah joj, kaj naj????«

Nekaj trenutkov je zgubljeno opazovala svoj od otekline zmaličen obraz, potem pa jo je kot strela z jasnega popadla bojevitost. »Ta nesnaga mora proč, pa če crknem!« je sklenila in začela brskati po omarici ob ogledalu, da bi našla vse potrebno za obračun z vsiljivcem. Čeprav do tega jutra sama še ni imela opravka z mozolji, je iz pogovorov s sošolkami vedela, da je pred kakršnim koli posegom kožo pametno razkužiti z alkoholom in da se mrcvarjenja nikakor ne sme lotiti z golimi rokami.

Bratovi deodoranti, ki so bili na njegovi polički razmeščeni kot vojaki, v tem primeru niso prišli v poštev. Iskala je nekaj drugega,

močnejšega. Prestavila jih je malo v levo in za njimi odkrila stekleničko kolonjske. Grega je očitno ni uporabljal kaj veliko, saj je bila skoraj polna. Odvila je pokrovček in poduhala. Zadišalo je po alkoholu. Zatem je iz keramične posodice, ta je bila njena, vzela vatno blazinico in nadomestno razkužilo obilno zlila po njej. Odložila jo je na rob umivalnika. Za operacijo bi potrebovala še papirnate robčke, a ker jih je mama hranila v kuhinjski kredenci, ji ni preostalo drugega, kot da poseže po toaletnem papirju. Iz role je odvila dolg trak in ga obesila čez držalo za ročne brisače. Priprava na spopad je bila zaključena.

Maja se je kot bikoborec razkoračila pred ogledalom in globoko vzdihnila: »No, pa dajmo ...« Pograbila je skupek namočene vate in si ga z vso močjo pritisnila na brado. V istem trenutku se ji je obraz spačil od pekoče bolečine. »Avv ... aavvv ... aavvvvvv!!!!« se je zavijajoče razleglo po kopalnici, toda njej niti na kraj pameti ni padlo, da bi popustila. Pogumno je zdržala še nekaj sekund, nato pa vato odmaknila in jo vrgla v koš. Kislo se je nasmehnila: »Dezinfekcija opravljena.«

Vneta koža se je na agresijo odzvala s še intenzivnejšo rdečico in skelenjem. Kljub temu je bila Maja trdno odločena, da konča, kar je začela. Toaletni papir si je ovila okoli kazalcev, obraz približala čisto k ogledalu, napela čeljust in na povelje »Zakoljimo pujsa!« stisnila mozolj z obeh strani, kolikor je le lahko.

Pred očmi se ji je stemnilo. Zvezde so začele plesati moravsko kolo, ona pa je še kar stiskala in pritiskala, dokler ji zaradi bolečine, ki je postajala neznosna, niso pošle moči. Skozi solzno meglico je skušala razločiti rezultat svoje diverzantske akcije.

Trpljenje, ki ga je mučeniško prestala, se ji ni obrestovalo. Prej nasprotno. Na njeni bradi so se poznale strahotne posledice. Otekel hribček je še bolj nabrekli in se povečal v temno rdečo buhtlju podobno hribetino, rumena kapica na vrhu pa je počila in kanček gnoja, pomešan s sokrvico, ki se je pocedil iz nje, je spominjal na mezečo marmelado.

Maji je dvignilo želodec. »Fuj!!! Nagravžno!!!«

je objavila ob pogledu na razdejanje, a kljub odporu s prsti še nekajkrat trmasto zarila v meso, da bi stržen mozolja spravila na površje. Njeno naprezanje je bilo jalovo početje. Stržen je ždel pregloboko in mozolj še zdaleč ni bil zrel.

Vsa izčrpana in na smrt nesrečna je opustila mrcvarjenje, takrat pa je nenadoma potrkalo na vrata. Izza njih se je oglasil Grega. »Ej, mala, lahko vstopim? Nekaj sem pozabil!« Ne da bi počakal na odgovor, je prijel za kljuko in že zakorakal v kopalnico.

Maja je zadnji trenutek pograbila preostanek toaletnega papirja, si ga nalepila čez ranjeno mesto, odprla vodo in se sključena potuhnila nad umivalnik, kot da si umiva roke.

Grega ni nasedel. Še posebej zato, ker mu je v nos udaril močan vonj njegove kolonjske. »Ja kaj se pa greš?!« je takoj napadel, zagrabil Majo za komolec in jo zasukal k sebi. S pogledom se je prikoval na zmečkan, malenkost okrvavljen papir, ki je na pol prilepljen visel s sestrine brade. »Kakšna

kamuflaža pa je to?» se je posmehnil. »Daj, da vidim!«

Maja je začela vreščati in se otepati: »Ne, pusti me, neee!!!!« Poskušala se je izviti iz njegovega prijema, toda Grega je bil bistveno višji in tudi močnejši. Z lahkoto jo je obvladal in jo ukleščil pod svojo pazduho.

»Ha, pišek, pa te imam! Zdaj pa pogledjmo ...« se je zarežal in ji brez milosti z enim potegom odstranil list toaletnega papirja z brade. Maja je zacvilila, a njena sramota je bila razkrinkana.

»Kaj ti si imela koline?!« je zletelo iz Gregovih ust. »Ha, ha, res si še mlečna! Pri teh letih, mala, pa bi že lahko vedela, da v takšnega podkožnega merjasca ne smeš drezati! Zgledaš, kot da si prišla iz klavnice, ha, ha, ha ...« Med smehom jo je izpustil iz klinča, ona pa ga je ihtavo odrinila. Od ponižanja ji je vsa kri udarila v lica.

»Za sebe se brigaj!« je prasnila in se zakadila proti vratom. Za pete jo je polovil nepričakovan alarm, ki ga je Grega spustil v njen bežeči hrbet.

»Mamiiiiii!!!! Poslušaj to! Maja se je prelevila v nindžo! Na mozolju si je naredila harakiri!!!!«

Majo je v sekundi obrnilo in planila je v brata. »Nehaj! Nehaj! Hudobnež!« Začela ga je boksati in tolči ter skakajoč kot kobilica skušala z roko doseči njegova usta, da bi mu jih zaprla.

Grega se je le še bolj zabaval in med krohotanjem klical mamo na pomoč: »Mamiiiiii!!!! Mami, pomagajjjjjjj!!!! Napada me besna glista!!!!«

Mami se je preveč mudilo, da bi si vzela čas za njuno pričkanje, ki ob jutrih ni bilo nič neobičajnega. Namesto da bi prišla v kopalnico, je iz predsobe, kjer si je pravkar oblačila jakno, le nekoliko povzdignila glas: »Hej, vidva srboriteža! Da mi takoj nehata! Grega, avtobus ti odpelje čez pet minut. Maja, tebe pa tvoj zajtrk še vedno čaka v kuhinji. Torej pohiti. Dobro veš, da je ati na službeni poti in moraš danes peš! Aja, pa da ne pozabim. Okoli pol osmih pride nova čistilka.

Maja, ti boš takrat še tako doma, odkleni ji in ji malo razkaži, jaz pa bom iz službe zagotovo prej, preden bo gospa končala.« Zatem sta slišala samo še topot njenih petk, odpiranje in zapiranje vhodnih vrat ter hrumenje motorja, ko je mamin avtomobil speljal spred hiše.

Grege sestra ni več zanimala. »Mušica, begaj!« jo je potisnil proč in vzel deodorant. Okoli sebe je razpršil oblak goste dišeče meglice, ki je tako dražila grlo, da je Maja kašljaje pobegnila iz kopalnice. Takrat je pozvonilo.

»Grega, idi ti! Jaz sem v spalni srajci,« se je izgovorila Maja in se zatekla v svojo sobo. S takšnim mozoljem na bradi se ni hotela pokazati nikomur, niti čistilki. Hitela je z oblačenjem in skozi priprta vrata prisluškovala, kako je brat zdirjal po stopnicah, odklenil in pozdravil obiskovalko.

»O, dober dan! Vi ste pa zgodnji! Kar naprej! Jaz ravno odhajam. Moja mlajša sestra je še zgoraj in se lišpa. Tukaj je omara s čistili. Saj se boste znašli, kajne? Na svidenje!«

Gregov glas je utihnil, Maja pa je po odmevu odločnih korakov in ropotu, ki je prihajal iz pritličja, sklepala, da se je čistilka lotila pospravljanja dnevne sobe. Malo je še počakala, nato pa se tiho kot miška po prstih odtihotapila vzdolž hodnika do mamine in očetove kopalnice. Imela je načrt. »Napudrala se bom, pa se ogaba na moji bradi sploh ne bo opazila!«

Kmalu se je izkazalo, da njen plan še zdaleč ni tako dober, kot se ji je zdelo, da bo. Kljub temu da je že trikrat zapored nanesla debelo plast tekočega pudra čez celo oteklino, ji mozolja ni uspelo prikriti. Še vedno izcejajoča se odrgnina je bila namreč preveč vlažna, da bi se puder lahko oprijel, zaradi česar ji je vsakič spolzel po bradi in ranjen vrh mozolja je spet pokukal na svetlo. Deloval je kot krvaveč krater na temno rjavem packastem grebenu.

Majo je popadla prava ženska histerija. Iz tube si je na prst iztisnila še več pudra in z njim kot v transu začela tapkati po mozolju. »Primi se! Primi že enkrat ...« je grgraje sople

v ogledalo, ki je zaradi pršečih pudrnih kapljic postajalo pikčasto. Iz zamaknjenosti je ni iztrgalo niti rahlo škripanje odpirajočih se vrat, ne vljudnostno pokašljevanje, ki ga je prav tako gladko preslišala, temveč šele zven neznanega ženskega glasu.

»S tem ga ne boš zatolkla, mlada dama. Samo škodo si delaš!« je zadonelo po kopalnici.

Maja je najprej zakričala od strahu. Potem jo je prešinilo, da je nenavadna pojava, ki stoji na pragu, najverjetneje čistilka in prepustila se je čustvenemu izbruhu tarnanja nad kruto usodo, ki ga je začinila s teatraličnim skrivanjem mozolja pod ovratnik pulija. Za konec je kot veliki finale njene srce parajoče drame sledil še krčevit jok v pozi neutolažljive primadone, sedeče na straniščni školjki.